

## مقدمه سایت لوبلاگ:

در سوم آوریل (هارد هم فروردین سال جاری) ارلمان (روا قطعنامه‌ای را دربار راهبرد اتحادی او را در قبال ایران تصویب رد. در این قطعنامه پیشنهاد شده است که اتحادی او را در تهران دفتر نمایندگی باز نماید؛ در مواردی از قبیل مبارزه با مواد مخدر، حفاظت از محیط زیست، تبادل دانشجویان و دانش‌آهیان؛ تبادل نظر با ایران برای ایان دادن به جن داخلی سوریه؛ برقراری ثبات در افغانستان و ترسیم ششم اندازهای/هم (ری) س از رفع تحریم‌های هسته‌ای علیه ایران و رسیدن به توافق نهایی بر سر موضوعات هسته‌ای با ایران هم اری ند.

هدف از صدور این قطعنامه نشان دادن تمایل ارلمان (روا ابرای شروع رابطه‌ای جدید با ایران بود، اما تشریحی در مشروعیت انتخابات ۲۰۱۳ ریاست جمهوری ایران و توصیه به هیئت‌های ارلمانی (روا ای) ه برای بازدید به ایران می‌روند تا با مخالفان ملاقات نمایند، خشم تهران را بران یخت و منجر به لغو مسافرت هیئتی از نمایندگان مجلس ایران به استراسبورگ در شرق فرانسه شد. حتی محمود جواد ظریف، وزیر امور خارجه ایران از توانایی ارلمان (روا ابرای اظهار نظر در این باره) سؤال رد و فت ه ارلمان (روا در جای اه سیاسی و اخلاقی نیست ه "دی ران را موعظه ند".

ما با الدار مامدوف در مورد سیاست‌شناسی این قطعنامه و این ه طور این قطعنامه بعد از ن بازدید هیئت‌های ارلمانی (روا از ایران صادر شده است، تماس رفتیم، مامدوف مشاور سیاسی روه سوسیال‌دمو رات در مینه امور خارجی ارلمان (روا است. ما او را در ا تبر دشته و در تهران، زمانی ه همراه با ی هیئت از "اتحاد ترقی‌خواه سوسیالیست‌ها و دمو رات‌ها" - این اولین هیئت ارلمانی (روا از سال ۲۰۰۷ ه به ایران سفر می رد- دیدیم. او بعدها به همراه هیئتی به رهبری تاریا رونبر ه عضو مینه‌امور خارجی ارلمان (روا ا، میت فرعی امنیت و دفاع، و رئیس رسی ایران

هست به ایران آمد. این هیئت از نمایندگان مجلس ایران برای بازدید از (روا ادعوتی به عمل آورد ۱۵ نون /توسط نمایندگان ایران/ لغو شده است. مامدوف موافقت رد در حد و اندازهای خود با ما به صحبت بنشیند و خاطرنشان ساخت ه دید اه‌های مطرح شده در اینجا لزوما دید اه‌های روه سوسیال‌دمو رات یا ارلمان (روا نیست.

**قبل از بحث در مورد سیاست‌شناسی قطعنامه پارلمان اروپا که به تازگی صادر شده است، می‌توانید درباره توانایی‌های پارلمان اروپا و نقش آن در تصمیم‌سازی (decision making) سیاست خارجی اتحادیه اروپا توضیحی بدهید؟ آیا پارلمان اروپا توانایی قابل توجهی برای تأثیرگذاری بر سیاست‌های اتحادیه اروپا دارد یا پیام‌هایش فقط جنبه بیان احساسات دارد؟**

اتحادیه اروپا، به عنوان یک اتحادیه از ۲۸ کشور، ساختار سازمانی پیچیده‌ای دارد. تمام تصمیم‌گیری‌های ضروری سیاست خارجی را شورای اتحادیه اروپا، نهادی که نمایندگی دولت‌های کشورهای عضو اتحادیه اروپا را به عهده دارد، اتخاذ می‌کند. در این نهاد وزرای هر یک از دولت عضو با یکدیگر دیدار و درباره قوانین و سیاست تصمیم‌گیری می‌کنند.

پس از اصلاحات اساسی سال ۲۰۰۹ در اتحادیه اروپا که با عنوان پیمان لیسبون شناخته می‌شود، پارلمان اروپا توانایی‌های جدیدی در سیاست خارجی به دست آورد. علاوه بر توانایی‌های آن بر روی [تخصیص] بودجه اتحادیه اروپا، از جمله تخصیص بودجه سیاست خارجی (که قبل از سال ۲۰۰۹ در اختیار داشت)، هم اکنون می‌تواند نسبت به توافقنامه‌های بین‌المللی با کشورهای دیگر که به نام اتحادیه اروپا تمام می‌شود، رضایت خود را تفویض یا سلب کند. این بدان معنی است که اگر، برای مثال، اتحادیه اروپا بخواهد توافقنامه تجاری با ایران امضا کند، باید توسط پارلمان اروپا تصویب شود. اما مواضع پارلمان اروپا در امور خارجی از

وزن [سیاسی] برخوردارند، حتی اگر از نظر قانونی الزام‌آور نباشند، زیرا آنها توسط تنها سازمانی از اتحادیه اروپا اتخاذ شده‌اند که به طور مستقیم انتخاب شده‌اند و در نتیجه حامل پیام‌های سیاسی مهمی هستند.

**از زمان انتخاب حسن روحانی، دو هیئت نمایندگی پارلمان اروپا به ایران سفر کرده‌اند. کاترین اشتون مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا نیز ماه مارس از تهران دیدار کرد. این باز دیدها نشان از تمایل اروپا به برقراری مجدد رابطه با ایران است. چه چیزی می‌تواند تصمیم پارلمان اروپا در اتخاذ این چنین قطعنامه‌ای را در این زمان توضیح دهد؟**

این اولین قطعنامه پارلمان اروپا در مورد ایران نیست. قطعنامه‌های بسیار دیگری نیز که از ایران می‌خواهد وضعیت حقوق بشر در آن را بهبود بخشد صادر شده است. اما این قطعنامه تلاش می‌کرد لحن جدیدی را پایه‌گذاری کند.

گزارش قبلی پارلمان اروپا درباره راهبرد اتحادیه اروپا در مورد ایران، که با عنوان گزارش پلدر شناخته می‌شود، در سال ۲۰۱۱ به تصویب رسید، این گزارش، گزارشی جنگ‌افروزانانه بود که توسط گزارشگر شناخته شده‌ای که ارتباطات نزدیکی با اسرائیل داشت، تدوین شده بود. این گزارش به حفظ و گسترش مجموعه تحریم‌ها علیه ایران و محکوم کردن سیاست‌های منطقه‌ای ایران تأکید می‌کرد و به ندرت امکان هرگونه زمینه‌های همکاری نادری را با ایران محتمل می‌دانست. شرایط عمومی- ریاست جمهوری محمود احمدی‌نژاد و انتخابات سال ۲۰۰۹ - شرایط را برای پافشاری طرفداران تعامل با ایران بسیار دشوار ساخته بود. پس از انتخاب حسن روحانی به عنوان رئیس‌جمهور ایران، و به‌ویژه پس توافق موقت هسته‌ای در روز ۲۴ نوامبر سال ۲۰۱۳، چشم‌انداز عادی‌سازی روابط میان غرب و ایران بهبود یافت و احساس شد که زمان انطباق موقعیت پارلمان اروپا با شرایط جدید و ارائه کمکی سازنده به سیاست